

Láska

z

Éróplánu

Katerina
Křížavová

Láska z Éroplánu

Kateřina Křikavová

Informace pro uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.

Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, půjčování, darování, umístování na servery, sdílení atp. je zakázáno!

Vydání první 2021

© Kateřina Křikavová

Cover © Kateřina Křikavová

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-125-4 (ePub verze)

ISBN: 978-80-7539-126-1 (mobi verze)

ISBN: 978-80-7539-127-8 (PDF verze)

www.va-ketty.blogspot.com

Obsah

Poděkování.....	5
1. kapitola – Seznámení	6
2. kapitola – Ples	16
3. kapitola – Úraz	25
4. kapitola – Mistr	35
5. kapitola – Odposlech.....	45
6. kapitola – Lyžařský výcvik	55
7. kapitola – Noční hlídač.....	65
8. kapitola – Realita.....	75
9. kapitola – Slalom	85
10. kapitola – Polibek.....	95
11. kapitola – Nečekaná návštěva	105
12. kapitola – Neposlušný Erik	115
13. kapitola – Nedělní rande.....	125
14. kapitola – Nevěra	135
15. kapitola – Pitomá hra	145
16. kapitola – Erikovo soukromí.....	155
17. kapitola – Tajnosti	165
18. kapitola – Vražedný plán.....	175
19. kapitola – Potvrzení	185
20. kapitola – Narozeninové přání	195
21. kapitola – Kompromis	205
22. kapitola – Výlet	215
23. kapitola – Komplikace	225
24. kapitola – Pod dohledem	235
25. kapitola – Zachránce David	245

26. kapitola – Vyřizování účtů	255
27. kapitola – Jsem v tom sama	265
28. kapitola – Erikova minulost.....	275
29. kapitola – Samé lži	285
30. kapitola – Plán pomsty.....	295
31. kapitola – Vzhůru do boje	306
32. kapitola – Zombie.....	316
33. kapitola – Sportovní odhalení	326
34. kapitola – Rozhřešení	336
35. kapitola – Spolu.....	346
36. kapitola – Užívání	356
37. kapitola – Nejlepší kámoš	366
38. kapitola – Nářez	376
39. kapitola – Trapas	387
40. kapitola – Nezvaný host	397
41. kapitola – Přelomové září	407
42. kapitola – Hvězda	417
43. kapitola – Koncert	427
44. kapitola – Tajemství	437
Citace a použité písničky s autory	447
Vlastní píseň – Kráska	449
Vlastní píseň – Pocity viny.....	453

Poděkování

Velké poděkování patří čtenářům mého blogu, kteří mě kladnými ohlasy v komentářích vyburcovali, abych zkusila sama napsat a vydat svůj vlastní vymyšlený příběh, nikoli jen pokračování na něčí motivy. A já je skutečně poslechla. Nebylo to hned a trvalo to několik dlouhých let, avšak nakonec se to vaší VA-Ketty povedlo.

Další obrovské „dík“ je pro mého manžela a syna za lásku, trpělivost a podporu. Petře, Adriane, miluji vás! Nebylo to se mnou vždy jednoduché. Prožívali jste se mnou dobré i zlé. Ukrajovala jsem vám při hodinách a hodinách psaní společně strávený čas. Vy jste se na mě za to nezlobili a moji zálibu uznávali. Vydrželi jste se mnou i mé záchvaty tvořivosti, kdy jsem byla nesnesitelná, protivná a pořád si dělala nějaké poznámky na papír s nápady, abych je nezapomněla, než se dostanu k počítači a dám je do smysluplných kapitol. Manželovi Petrovi též patří moje ohromná poklona za úžasné zhudebnění mých textů do krásných písniček. Bez tebe by nikdy nevznikly.

Michaela Röhrlová navrhla i graficky zpracovala obálku přesně podle mých přání. Děkuji. Myslím, že se povedla.

Za korekturu textu vděčím Tomášovi Lichtenbergovi - mému nejlepšímu třídnímu učiteli ze střední školy, který mě učil i český jazyk s literaturou. Díky, Lichťo! I za inspiraci do mého příběhu! Skvělý učitel češtiny tu prostě nesměl chybět, ani důvěrně známé prostředí obchodní akademie. Ačkoli je zbytek o úžasném vysněném tělocvikáři smyšlený, ráda na období studia ve svém životě i teď vzpomínám.

Odkaz na autorčin blog:

www.va-ketty.blogspot.com

1. kapitola – Seznámení

Vstávání do školy mě pomalu, ale jistě, zabíjelo. A po pololetních prázdninách už tuplem. V půl sedmé mi zadrnčel nařízený budík na mobilu. Poslepu jsem ho nahmatala a vypnula. Pak jsem si protřela oči. Nezbývalo mi nic jiného než se vyhrabat z postele. Nesnášela jsem boj o koupelnu se ségrou, takže jsem jako starší a rozumnější sourozenec dobrovolně vstávala o patnáct minut dřív.

Na pyžamo jsem si natáhla župan, na nohy chlupaté růžové bačkory a v koupelně si rozčesala své nepoddajné lehce vlnité tmavě hnědé vlasy. A rovnou jsem je stáhla i gumičkou do culíku. Opláchla jsem si vlažnou vodou obličej, osušila ho ručníkem a potom jsem se vydala do kuchyně připravit si snídani – púllitrový hrnek zeleného čaje a bílý jogurt s jahodovým müsli.

O dva roky mladší Radka dorazila ke stolu asi po dvaceti minutách. Akorát jsem dojídala. Nechala jsem ji jejímu osudu a zabrala si opět koupelnu. Vyčistila jsem si zuby a nanesla na pleť krém. Řasenkou a černou tužkou na linky jsem si zdůraznila své krásné hluboké čokoládové oči a rty potřela bezbarvým leskem na rty. Nerada jsem se výrazně malovala. Pouze na soutěže, ale po nich jsem se vždycky hned zase odlíčila. Přirozený vzhled jsem preferovala více.

Oblečení jsem neřešila. Natáhla jsem si na sebe svoje oblíbené tmavě modré džíny, fialové tričko a černou mikinu. Skvělé pohodlné oblečení do školy. Do školní tašky jsem sbalila svačinu a pití. Pomůcky jsem měla již připravené ze včerejšího večera. Navlékla jsem si zimní bundu, čepici a šálu. V předsíni jsem si nazula zimní boty a houkla do bytu na ségru: „Radko, měj se. Já pádím.“ Se školním batohem na zádech jsem vyrazila na zastávku autobusu. Mrzlo. Z kapsy jsem proto vylovila i své černé kožené rukavice.

Do školy jsem vpadla ve tři čtvrtě na osm a posadila se na své typické místo v poslední lavici u dveří nejdál od katedry, které okupujeme

již třetím rokem. Moje spolusedící Nikča už tam byla. „Čau, nějaká zdrchaná při pondělku,“ smála se mi.

„Ahoj, ani mi radši nemluv. Vrátila jsem se ze soustředění včera v pět odpoledne a rovnou se šprtala na ten test z literatury. Prázdniny jako fík. Fakt! Sotva chodím. Zdolat schody byla málem moje smrt. Vůbec nás nešetřili,“ líčila jsem průběh svého prodlouženého víkendu, který jsem strávila na povinném soustředění se svým týmem a trenérkou aerobiku kdesi na Šumavě. Ani jsem se nepodívala po okolí, protože jsme nevytáhly paty z tělocvičny nebo posilovny. Drilovaly jsme soutěžní sestavu. Vystupuji hned ve dvou kategoriích juniorů - v týmu, kde nás je devět holek a cvičíme sestavu na step-aerobik, a pak jako jednotlivec v klasickém sportovním aerobiku. Jako sólistka jsem úspěšnější. Ze školy to ví jediná Nikolka. Před ostatními to tajím. Nesnáším publikum při soutěžích. Jsem nervózní a zbytečně to kazím. Snesu jen nejbližší rodinu a právě svou nejlepší kamarádku a spolusedící v jedné osobě Nikolu Kuklíkovou.

Hned v prváku jsme si padly první den školy do oka. Sympatie na obou stranách. Nyní bez sebe nedáme ani ránu. Máme podobné zájmy, humor, doplňujeme se. Jen na pohled jsme každá jiná. Já jsem tmavý typ – oči, vlasy, ale kůži mám bílou, která se snadno opaluje. Měřím 165 cm. Nejsem ani hubená, ani tlustá, prostě taková akorát. Díky pohybu mám docela pěknou postavu s ženskými křivkami. Nikča má modré oči a rovné blond vlasy. Je o pár centimetrů vyšší a oproti mně trošku hubenější. A to moc necvičí, pokud nepočítám náš občasný společný jogging, případně hodinu aerobiku ve fitness centru.

Víc jsme si nesdělily, protože zazvonilo na první hodinu. Přežily jsme ájnu, ekonomiku, matiku. Napsaly si slibovaný test z literatury. Hůř než za dvě mít nebudu. Docela mi to sedlo. Aspoň se ta námaha s učením vyplatila. Sedm našich klučičích spolužáků končilo a nám třiadvaceti holkám začínal tělocvik. Dvě hodiny dalšího mučení mého již zmoženého těla.

V šatně jsme se převlékly a se zazvoněním na další hodinu jsme vpadly všechny holky jako velká voda do otevřené tělocvičny. A ztuhly

v půli pohybu. Stál tam náš třídní učitel, zároveň i náš vyučující češtiny, Jiří Michtek, ale nebyl sám. Vedle něj se o stěnu opíral ten nejnádhernější kluk, kterého jsem dosud spatřila.

Když Michťa zaznamenal naše hromadné „*wau výrazy*“ na stojícího muže vedle něj, rozesmál se: „Ale děvčata, snad jste neztratila najednou řeč? Sedněte si na lavičky.“ Stále ohromené jsme si všechny skutečně sedly. „Před Vánocemi jsem vám říkal, že paní učitelka Zimáková končí a odchází na rizikové těhotenství. Leden jste přetrpěly se suplem a nyní vám můžu oficiálně představit vašeho nového učitele na tělesnou výchovu Erika Bergera.“

Drtivá většina z nás otevřela šokem pusy a jasně to v překladu říkalo: „*Tenhle borec nás bude učit tělák?! Ó, můj Bože! Díky! Vyslyšel jsi naše tiché prosby!*“

Erik se lenivě odlepil od stěny a přešel k třídnímu. „Dámy, těší mě. Jirko, myslím, že už to zvládneme. Děkuju za úvod.“ Poté promluvil ke svým novým studentkám, tedy k nám: „Předpokládám, že máte spoustu otázek, takže na to důležité rovnou odpovím sám. Ne, škola ani vaše paní ředitelka se nezbláznila, když mi dala podepsat smlouvu do konce června, abych vás učil. Nebude to, doufám, dlouho trvat a opravdu se stanu aprobovaným tělocvikářem. V současné chvíli mám bakalářský titul v oboru Tělovýchova a sport i půlku čtvrtáku za sebou. Asi jste si tím mohly lehce spočítat, že mi je třiadvacet. Na této škole vyučuji, počínaje tímto dnem, pondělí, středu a pátek třetí a čtvrté ročníky. Dívčí tělocvik tři hodiny výuky týdně 3. A – to jste vy, 4. A, 4. B, 4. C a spojený klučičí obou ročníků, neboť, jak jsem si všiml, obchodní akademie nemá mnoho zastoupení v mužském pohlaví. Mně to však upřímně vůbec nevadí.“ Oslnil nás svým úsměvem filmové hvězdy.

„Paní ředitelka Fanská dostala na Erika výborné doporučení, proto ho neváhala zaměstnat. Já mizím a vy si užijte plnými doušky pondělní dvě hodiny tělesné výchovy. Mám takové tušení, že budete mít ode dneška tělák nejradši ze všech předmětů,“ opustil nás s výstižnou narážkou Michťa.

Erik se pobaveně zazubil a rukou si pročísł delší tmavé vlasy, které měl módně sestříhané kolem božského obličeje. Odhadem měřil přes 180 centimetrů a pozoroval nás uhrančivýma oříškovýmá očima. Ve tváři mužné rysy a tělo samý sval. A to jsem nyní viděla jen paže v tyrkysovém tričku. Jinak oblečený v černých sportovních kalhotách a značkových botách. Byl na mou duši k sežrání.

„Máte velice vtipného třídního. Varoval mě, že prý zlobíte. Abych si na vás dal pozor,“ svěřil se nám Pan Dokonalý. „Fajn, nebudeme ztrácet drahocenný čas. Srovnejte se na dělicí čáru ve středu tělocvičny podle abecedy.“

Jeho rozkaz jsme splnily okamžitě. Sám si vzal třídní knihu, nějaký papír, propisku a poté začal vyvolávat jména. Dotyčná holka měla o krok před ostatní vystoupit a sdělit své postoje ke sportu. Které sporty aktivně provozuje, co ji v tělocviku baví, nebaví, jde a nejde i důvody proč.

Lucka Adamová to schytala jako první. Rozpačitě spustila: „Pravidelně jednou týdně plavu. Mám ráda míčové hry, protože mi docela jdou. Nesnáším gymnastiku a hlavně kladinu. Bojím se totiž výšek.“

„Díky, Lucie. Takhle mi to stačí,“ pochválil ji Erik a ona zčervenala. Po ní následovaly další holky. Fascinovalo mě, že i ty, které jsou líné jako vši, před ním tvrdí, jak pohyb a tělák milují. Pan Dokonalý si dělal na papír poznámky.

Když došla řada na naši namyšlenou rádoby modelínu Terezu Jánskou, suverénně a drze Erikovi odsekla: „Sport i pocení nesnáším. Nikdy jsem pohyb k pěkné postavě nepotřebovala. Stačí si hlídat váhu a zdravou stravu. Ale možná svůj názor pod vaším vedením změním ...“

Nedokázala jsem si pomoci a zhnuseně jsem si po jejím proslovu odrkla a Nikča taktéž. Nesnášely jsme se navzájem. A ještě její kámošku Simonu Pokornou. Obě ze sebe dělaly, bůhvíco nejsou, ale žádné modelky to teda nebyly. Jen zmalované a vychrtlé nafrněné bloncky.

„Klídek, dámy! Na mých hodinách si laskavě tu nevraživost odpusťte, pokud se mnou nechcete mít problém! Tyhle holčičí móresy mi sem

netahajte! Nebo bude zle!“ varoval nás. Posléze jsme pokračovali v zajetých kolejích představování.

„Jsem Nikola Kuklíková. Pravidelně chodím jednou týdně běhat. Občas na aerobik, když mě kamarádka zlanáří a nedá se odbýt. Jinak sportu moc nedám. Jsem spíš skalní fanoušek na tribuně než aktivní sportovec. Radši jsem doma zalezlá v knížkách. Tělák mi nevadí. Míčové hry s atletikou nejsou problém. Horší je to s gymnastikou,“ uvedla se Nikča. Erik na ni spokojeně kývnul.

Proslov Simony Pokorné chvílku po ní stál za to: „Já sice pravidelně dvakrát týdně cvičím aerobik, plus navíc samozřejmě tři hodiny těláku, ale nerada. Kvůli udržování postavy. Kdybych nemusela, tak to nedělám. Ale pro obdiv kluků mi vynaložená námaha za to fakt stojí. Máte jako muž stejný názor?“

Erik na ni pár sekund bezhlesně zíral. Dostala ho. Jakmile se sebral, bez pardonu ji odpálkoval: „Já se ke všem vyjádřím až na konec!“

Několik posledních jmen přede mnou v abecedě odhalilo své sportovní úspěchy. Mezi nimi i Adriana Prokešová. Holka, která dělá závodně gymnastiku. Jde jí to. Pan Dokonalý ji se zájmem poslouchal.

A najednou jsem byla na řadě já sama. O krok jsem postoupila dopředu. „Jmenuji se Kateřina Staňková. Sport mi vyloženě nevadí, ale ani v něm nevynikám. Při těláku se těším na florbal a basketbal. Atletika mi moc nejde a na gymnastiku jsem levá jako šavle. Příležitostně si zacvičím aerobik nebo si v parku zaběhám ...“

„Káťo!“ obořila se na mě z řady Nikča a jasně mi dávala najevo svůj nesouhlas s tím, proč před Erikem nepřiznám, jak jsem v aerobiku úspěšná a že závodím i vyhrávám různé poháry a tituly po celé České republice.

„Niki, prosím tě, mlč, ano?“ obrátila jsem se na ni s prosbou v očích. A ona mě skutečně nezahlavila. Avšak bylo mi jasné, že si to od ní o samotě slíznou. Vynadá mi do hlupaček.

Erik mě probodával pátravým pohledem, ale nekomentoval to. Po mně ještě mluvily dvě holky a následně zase náš nový nádherný učitel. „Děkuji za odpovědi. Za chvíli se k nim jednotlivě vyjádřím. Teď vás asi zajímají ty mé. Takže mě sport vyloženě baví. Nabízí mě pozitivní energii. Na fakultě jsem v jednotlivých semestrech zkoušel všechno možné od fotbalu i dalších míčových her, přes plavání, kanoistiku, šerm, gymnastiku, atletiku. Prostě toho je spousta. Nic mě ale nenadchlo tolik jako v mládí karate, kterému se věnuji do současnosti. Poprosím nyní, aby dopředu o krok vystoupily Lucie, Adéla, Marika, Nikola, Adriana. Vám pěti děkuji za upřímnost. Ostatní spolužačky by si z vás měly vzít příklad. Tereza se Simonou vystoupí o dva kroky ke mně. Přiznaly jste sice pravdu, ale dost hrozným způsobem. Mít v uvozovkách pěknou postavu z toho, že držíte diety, není zdravé. Sport je potřeba pro posílení svalů i celkového držení těla. A vaše suverenita mě odzbrojila. Jsem zvyklý na ledacos, ale tohle bylo i na mě moc. Jako plus беру to, že jste nelhaly, ani jste se nepřetvařovaly. Kateřina vystoupí dopředu o tři kroky.“

Vytřeštila jsem zděšeně oči: „Jááá? Proč?“

„To se dozvíš. Jen pojď,“ vyzval mě. A já splnila požadavek. „Vzadu stojící holky všechny lhaly. Zkrášlovaly se přede mnou a snažily se mi na nos nasadit bulíky o tom, jak milují sport a jak často cvičí. Dámy, to se vám nepovedlo. Podle postavy i držení těla poznám, jestli cvičíte nebo ne. Příště mluvte pravdu, když se na něco zeptám. Ale úplně to nejhorší a naprosto nepochopitelné předvedla Kateřina. Můžeš mi laskavě vysvětlit, proč jsi tvrdila, že pravidelně necvičíš? Jsi trénovaná. Štíhlá, avšak svalnatá. Minimálně posiluješ a běháš. Občasný aerobik by tě nevytvaroval do této podoby. Proč lžeš? Z jakého důvodu si ubíráš na kvalitách? Nechápu to ... Většina tvých spolužaček si přidávala pohyb, tys ho vědomě zamlčela.“

„To není pravda,“ vyhrkla jsem na svou obranu. Svě důvody mu vysvětlovat nahlas nehodlám. Co je mu vůbec do toho!?

„Zatni pěst. Takhle,“ ukázal mi a já to po něm zopakovala. V té chvíli mi hmátl po paži a promáčkl mi napnutý biceps.

„Au,“ vykřikla jsem bolestí.

Potěšen sám sebou se vítězně usmál: „Kdybys netrénovala, paži bys měla jako rosol a nic by tě nebolelo. Ale tvůj zatnutý biceps bolí, Kateřino.“

„Jestli a proč ve svém volnu cvičím nebo ne, je moje věc! A já se vám s tím nemusím svěřovat!“ zavrčela jsem a třela si postižené místo.

„Dobře, jak chceš! Já na to stejně přijdu i bez tvé pomoci a nápovědy. Prozradíš se sama. Klidně se s tebou vsadím. Jen přemýšlím o co ...“, dumal Erik.

„Kačena chce být jen zajímavá, pane profesore,“ odfrkla si Tereza na moji adresu. Naše nevraživost je oboustranná. Vadilo jí, že jsem vzbudila Erikovu zvědavost já, a ne ona. Dneska bych byla radši, kdyby si všimal jí, a ne mě. Aerobik je moje těžce střežené tajemství a chci, aby to tak i nadále zůstalo.

U nás na obchodce je nepsaným zvykem, nebo možná přežitkem dob minulých, netuším, všechny učitele nezávisle na titulu, Bc., Mgr., Ing. a podobně, oslovovat pane profesore nebo paní profesorko. Taky jsem se tomu v prvéku divila, ale rychle jsem si zvykla. Dnes mi to přijde zcela běžné. Takže je Erik, ačkoli má pouze vysokoškolského bakaláře, rovněž pro studenty profesor.

„Terezo, buď tak hodná a oslovuj ji jejím pravým křestním jménem. Ne nadávkou a dej si za trest deset kliků! Hned!“

„Cože?!“ zalapala dotčeně po vzduchu jmenovaná.

„Dělej, nebo ti ještě přidám! Tohle je i varování pro ostatní. Mě budete poslouchat jako hodinky,“ nebezpečně pronesl Erik. „O to se postarám! A věřte, že to umím dost dobře!“

Tereza si chtě nechtě klekla a s problémy zvládla pět dámských kliků. Zbýlých pět šidila, protože se už neunesla na rukou. Bída s nouzí. „Už nemůžu,“ stěžovala si.

„Je smutné, že neunesesh ani tu svou vlastní muší váhu! Hlavně že máš pusku plnou keců!“ podotkl směrem k Tereze a potom se obrátil i na

nás ostatní. „Nepočítejte, že se u mě na těláku budete válet. Naopak – faldy pěkně protáhneme. Všechny dvacet dřepů a poklusem kolem tělocvičny,“ zavelel náš nový učitel. A my plnily jeho pokyny. Celé tělo mě bolelo, ale abych skuhrala jako některé spolužačky, bylo pod mou důstojnost. Raději bych si jazyk ukousla. Mučil nás celé dvě hodiny. Ale sympatií od holek se ani tak nezabavil. Žrala ho na několik málo výjimek celá naše dívčí část třídy. A nejen ta.

Erik ve škole vzbudil mezi dámským osazenstvem velké pozdvižení. Nejlépe dopadly ročníky, které od druhého pololetí, tedy začátku února, dle rozvrhu učil. Pokud by se u nás na obchodce hlasovalo o nejoblíbenějšího kantora, s přehledem by to vyhrál. Rychle si respekt získal i u kluků. Tam však ne kvůli božskému vzhledu, ale pro své sportovní schopnosti a přirozenou autoritu. Dokázal motivovat k lepším výkonům, pochválit za snahu, ale i oprávněně vynadat flákačům. Tělocvik s ním získal jiné grády. Se zápallem jsme se honily se spolužačkami za jeho pochvalou či uznáním. Vydávaly jsme ze sebe maximum, abychom ho zaujaly. Naše fyzická zdatnost rostla. Uměl hodiny okořenit něčím novým a zábavným. Často nás motivoval sázkami, kdy vítězné družstvo získá nějakou výhodu v budoucích hodinách. Děлил nás pravidelně podle abecedy na polovinu. Sem tam někoho přehodil, když některá z nás chyběla. Tělák nás bavil. Erik se jevil jako přísný, avšak spravedlivý učitel. Nepovyšoval se nad námi, jako to s oblibou dělával jeho tělocvikářský kolega Kadeřábek v minulých letech, který nás vyučoval v prváku a druháku. Nepotřeboval si na nás honit ego a urážet nás. Naopak se choval kamarádsky. Samozřejmě si udržoval v roli vyučujícího odstup a nechal si od nás vykat, ale jinak byl fajn. Nesedával na lavičce, ani nás vestoje u stěny nebuzeroval. Místo toho se aktivně zapojoval do hodiny. Běhal s námi, vedl rozcvičky, a když nás bylo v jednom družstvu o jednu méně, přidával se k nám, aby vyrovnal přesilu. Paradoxně pak ta strana s ním v čele vždycky vyhrávala. Proč asi?!

Ženská část obchodky prahla po informacích z jeho soukromí. On však taktně mlčel. A naše zvědavé otázky vtipně odrážel, aby nemusel odpovídat. Spousta spolužaček ho hledala na sociálních sítích, ale nebyl k nalezení. Nejspíš si svoje profily schválně vymazal, než nastoupil jako učitel. Takže jsme se nikdy nedozvěděly, zda je svobodný nebo zadaný.

Ale větší pravděpodobnost patřila pro zadaný. Takový pěkný muž nemá nouzi o ženy. Proč by byl sám, že?

Hodně se spřátelil s Michtou. Sdíleli spolu kabinet v jeho volných hodinách, aby nemusel vysedávat sám v tělocvičně. Často jsem slýchávala přes dveře jejich smích. Škoda, že jsem nerozuměla konkrétním slovům a neznala důvody, co jim přišlo legrační. Zajímalo mě to. Ale Erik zůstal dál tajemný. A to jsem s ním byla v kontaktu nejvíc z naší 3. A, protože jsem předsedkyní třídy a starám se o třídnici. Nosím ji na hodiny a po vyučování vždycky do kabinetu třídnímu.

Pan Dokonalý mé služby rád využíval. Musela jsem mu vždycky hlásit, kdo chybí, a nosit tam a zpět třídnici navzdory tomu, že měl stejnou cestu do kabinetu za Michtou.

„Lenoch,“ otitulovala ho Nikolka. Mně to však nevadilo. Mohla jsem s ním tak o samotě trávit více času než zbytek třídy. Vnímala jsem to jako plus. Platonicky jsem se do něho totiž zamilovala a zbožně zdálky obdivovala jeho tvářičku i tělo.

Ve srandě se mě o samotě vyptával, kdy mu konečně prozradím ten utajovaný sport. A já mu vždycky odpověděla, ať si na něj přijde sám. Bral to jako výzvu a svou snahu to zjistit nevzdával. Pozoroval mě při tělocviku. Jak zvládám míčové hry, atletiku i gymnastiku. Zda v něčem nevynikám. Jenže aerobik jsme s ním v jeho hodinách necvičili, takže se mi dařilo tajemství držet pod pokličkou i nadále. K mému štěstí, ale k jeho i Nikolčině nesouhlasu.

Holky se předháněly. Nosily na tělocvik pokaždé jiný model sportovního oblečení. Jednou legíny a tričko. Pak capri kalhoty a tílko. Kam se poděly vytahané tepláky a obyčejné jednobarevné tričko? Čím víc upnutý a odvážný outfit byl, tím lépe. Tereza se Simonou dokonce jednou zůstaly pouze ve sportovních podprsenkách. Ale vymstilo se jim to. Erik je bez servítek poslal zpět do šatny pro triko, protože je zima a tohle není správný úbor na jeho hodiny během zimních měsíců v tělocvičně. Kráčmery na to dojely. Pan Dokonalý je slušně sejmul. Od té doby to znova nezkusily.

Jen já s Nikčou jsme svoje staré návyky neměnily. Ani oblečení, ani celkový styl. Pozbývalo to význam. Nemáme to zapotřebí.

Vadilo mi být jako husička, která se před Erikem předvádí a lacině se mu nabízí. Na něco takového nemám žaludek. Chci být dál sama sebou.

2. kapitola – Ples

Erik jednoduše na obchodku zapadl. Třídy, které učil, ho milovaly. A lidi v ostatních třídách, které neměl, pouze tiše záviděli. Prostě se stal „number one“. Takže nepřicházelo v úvahu, že by se nezúčastnil na konci února maturitního plesu naší školy. Všechny maturanty od druhého pololetí učil.

S Nikolkou jsme se rozhodly, že se na ples půjdeme spolu podívat taky, abychom věděly, co nás příští rok čeká. Nyní to pro třetáky nebylo povinné. Ale přesto většina školy na ples šla. Chtěla jsem si jako předsedkyně třídy udělat obrázek, co budu muset všechno příští školní rok zařídit i jak večer probíhá.

V sobotu po obědě, v den plesu, ke mně domů přijela Nikča. Navzájem jsme si pomáhaly s líčením, česáním a oblékáním do slavnostních šatů. Zapojila se s pomocí i moje sestřička Radka. I ona s Nikolkou kamarádila. Naši i brácha ji rovněž měli v oblibě. Ji prostě museli mít všichni kolem rádi. Většího dobráka od kosti jsem neznala. Nikolka je svěťice. A já budu vždycky děkovat za to, že je to moje nejlepší kamarádka, na kterou je pokaždé spoleh a věrně mi kryje záda v dobrém i zlém. Moc takových lidí kolem sebe nemám. V aerobikovém týmu je to rivalita. A ve třídě se sice bavím, dá se říct, s každým, ale kromě Nikči se rozhodně nikomu nesvěřuji se svým trápením. Bezvadně vycházím ještě se ségrou Radkou. A přiznám se, že mi tyhle dvě spřízněné duše ke štěstí stačí. Razím názor, že je lepší mít méně kamarádů, ale hlavně že jsou opravdoví, kteří mě nezradí a neklamou. A u Nikolky s Radkou mám jistotu, že jsem si vybrala správně.

„Tak co? Jak vypadám?“ zajímal mě názor Radky i Nikolky na moje večerní vínové šaty, které jsem si právě oblékla. Já je zbožňovala. Vždycky jsem si v nich připadala krásná a sexy. Kupovala jsem si je ve druháku na věneček do tanečních a velmi se mi na slavnostní události osvědčily, i když to nebyly klasické korzetové šaty. Naopak tím, jak byly lehké a vzdušné, se v nich výborně tančilo i dýchalo. Nic mě neomezovalo.

„Jako princezna,“ ubezpečovala mě Nikča s úsměvem. V černých botách na podpatku, nalíčená a s vyžehlenými rovnými vlasy rozpuštěnými po nahých zádech a ozdobnou čelenkou i šperky mi to skutečně slušelo. I já, která jsem velmi sebekritická, jsem to musela uznat.

„Vypadáš nádherně, sestřičko,“ připojila se i Radka.

Potom jsem pomohla do šatů i Nikolce. Ta měla tmavě modré, rovněž z věnečku. Kupovaly jsme je spolu. Takže stejný typ, ale jiné zdobení, barva a trochu i střih. Máme hodně podobný vkus. Pouze v barvách se trochu lišíme. Ale to je pochopitelné, když já jsem tmavovláska a Niki blondýnka. Akorát jsme Nikče vlasy vyčesaly s Radkou do drdolu, aby byla nějaká změna na ples, protože většinou chodí s rovnými rozpuštěnými vlasy. I jí to hodně slušelo. Vše se doladilo šperky i líčením. Prostě dvě kočky ze třetíku.

Moji rodiče taky náš vzhled vychválili do nebes. A ani bráška Filip, který už od září bydlí sám ve svém bytě, nezůstal s pochvalou pozadu. „Ahoj, krásky,“ přivítal nás s úsměvem na parkovišti před naším panelákem. Sám se mi nabídl s odvozem, když jsem se mu zmínila, že se chystám na ples naší školy. A úplně samozřejmě bral i to, že mě po něm i vyzvedne a odveze v noci domů, abych se netrmácela sama noční Prahou. Nebo abych neotravovala s odvozem tatku. Navíc zcela automaticky počítal i s tím, že se jeho nabídnutý taxík týká i Nikolky, kterou v noci rovnou zaveze k ní domů. Prostě zlatý bráška!

Stál venku u svého auta. „Račte nastupovat, dámy,“ otevřel nám i dveře. Cesta s ním rychle i zábavně utekla. Hlavně když si dělal legraci, jestli je dobrý nápad, abychom šly s Nikčou v takové parádě na ples samy bez mužského garde. Jestli se nemá dojet honem převléknout a jít s námi, aby odháněl ty mraky nápadníků a tanečníků. Dost jsme se nasmáli.

„Pěknou zábavu,“ popřál nám, než jsme vystoupily s Niki z auta. „Jakmile budete chtít domů, dejte mi vědět. Budu na telefonu, ale počítejte tak s třiceti minutami jízdy, než budu na místě a vyzvednu vás. Čau a užijte si to.“ Pak odjel do svého bytu.

Když jsme s Nikčou ukázaly při vstupu naše vstupenky a vystály frontu na šatnu, abychom se zbavily zimních kabátů, rozhodly jsme se okouknout sál. Mě zajímala před začátkem plesu výzdoba. Všechno jsme prozkoumaly a zhodnotily. Mezitím se sál víc a víc plnil. Davy lidí se tísnily všude kolem nás. Jelikož jsme měly lístky na stání, a ne na sezení, zabraly jsme si strategické místo, abychom hezky viděly na maturanty. Na jejich nástupy i šerpování. Maturitní třídy 4. A, 4. B i 4. C vše bravurně zvládly. S Nikolkou jsme holkám zhodnotily šaty i účesy a nezapomněly okomentovat i hezké maturanty v sakách.

Po předepsaných formalitách se asi po třech hodinách rozběhla volná zábava. A my využily příležitost koupit si u baru nějaké občerstvení. „Honem do fronty na pití nebo leknu,“ popoháněla mě Nikolka. A já velmi ráda poslechla. Stály jsme asi patnáct minut v dlouhé frontě, když náš zrak upoutal blondatý kluk v tmavě modrém obleku. Navzdory tomu, že preferuji tmavovlasé typy, se mi líbil taky. Avšak na Erika stejně dle mého názoru neměl. Nazvala bych ho Pan Dokonalý v blondátém vydání.

„Vidíš to, co já?“ dloubla jsem lehce do Nikči.

„Jo a nemá to chybu,“ odpověděla mi a visela na dotyčném pohledem.

Zrovna si u baru objednával. „Dvakrát Morgana s colou,“ poručil si. Chvilku trvalo, než mu jeho objednávku namíchali a on zaplatil. A my si ho tedy dál prohlížely. Určitě sportoval. Pěkná postava, mužná ramena v saku a blondaté delší vlasy, které měl stylově nagelované do moderního účesu. Zajímal mě obličej. Zatím k nám byl zády, ale i tak to stálo za to. Zaujal ve frontě na pití hodně holek. Takový borec se nepotkává každý den.

V momentě jeho otočení musela většina žen a dívek prožít kolaps. Vypadal fantasticky, jako anděl. Božský úsměv, rošťácké, avšak mužné rysy ve tváři a nádherné azurové oči. Přelétl po frontě těma svýma nadpozemskýma očima a pobaveně se zazubil, jakmile zaznamenal, co jeho přítomnost u ženské části přítomných způsobila. Moc dobře si to uvědomoval. Věděl o sobě, že je hezký a žádaný. Odměnil nás mrknutím a slovy: „Těšilo mě, dámy!“ Poté se dvěma panáky odešel do sálu.

„Můj Bože, a to je jako kdo?!“ rozběhla se po jeho odchodu vřava. Všechny chtěly vědět, kdo to je, jak se jmenuje a s kým je na plese.

S Nikolkou jsme mlčely. Popovídáme si až někde jinde. Objednaly jsme si u baru dvakrát pomerančový džus a šly si ho vypít dolů k šatnám, kde nebylo tolik lidí. Až tam Nikča spustila: „Takhle si ve snech představuji svého prince na bílém koni ...“

„Je to opravdu fešák, ale mně se stejně víc líbí tmavovlasý Erik,“ přiznala jsem.

„Ten musí mít kolem sebe holek ... Co tu asi dělá? Že by chodil s nějakou maturantkou?“ přemýšlela nahlas Nikolka.

„Hm, je to možné. Netuším. Potkala jsem ho teď prvně,“ reagovala jsem na to.

Po dopití džusu se ozvala příroda a my se vydaly na toaletu. Opět jsme si vystály frontu. A když jsem si umyla po WC ruce a ještě se u zrcadla upravovala, promluvila na mě dost nečekaně blondatá holka ve světle modrých šatech: „Ahoj, nejsi ty náhodou kolegyně z juniorského aerobiku? Nevzpomenu si teď na jméno ...“

Jelikož ve frontě stály shodou okolností i holky od nás ze třídy, Lucka, Adriana i Tereza se Simonou, rychle jsem zalhala, abych neprozradila své tajemství: „To bude nějaký omyl.“ A holka se mi ještě omlouvala, že si mě s někým spletla, ať se nezlobím. I její kamarádka, která rovněž cvičila aerobik. Podle vidění jsem obě znala taky. Byly z dospělácké kategorie. A vyhrávaly tituly. Patřily k nejlepším, avšak jména jsem nevěděla. To bylo fuk. Hlavně že jsem se takhle blbě neprozradila. Poslední soutěž proběhla před čtrnácti dny. A já skončila o chlup druhá.

Nikolka část našeho rozhovoru zaznamenala, ale v přítomnosti spolužaček se nevyptávala, ani mě jako obvykle neshodila. Jen potom zavrtěla nenápadně hlavou, aby mi ukázala svůj nesouhlas. Nikdy nepochopila, proč aerobik tajím. A já jí vždycky sebrala argumenty, protože i ona tají svůj úspěšný blog, kam píše povídky. Má spisovatelský talent. Takže jsme si ohledně tajemství kvit.

V sále to již žilo. Tančilo se o sto šest. Parket se po okraj celý zaplnil. Hráli klasické tance jako valčík a polku. Bloudila jsem očima po tančících párech a ztuhla. „Niki, koukni se. Tamhle je a zrovna s tou blondátou holkou z aerobiku, kterou jsme potkaly na záchodě,“ upozornila jsem svou nejlepší kamarádku.

Už si jich všimla. „Ach jo! Proč nejsem tak krásná jako ona. Taky bych si dala říct a chodila s ním. Je neskutečně pěkný. A ona bohužel taky. No jo, holt vrána k vráně sedá. Teď můžu akorát tiše závidět a žárlit,“ posteskla si. „Ani jsem mu nestála ve frontě za pohled.“

„Nikolko, ty jsi trdlo,“ otitulovala jsem ji. „Copak si fakt myslíš, že by takový kluk mohl být věrný?! Viděla jsi, jak se skvěle bavil obdivnými reakcemi na svou osobu! Je to suverén!“

„Vždyť já vím,“ hájila se poté. „Ale snít mohu. To není trestné.“

„To ti nikdo nebere. A přiznávám se, že nesníš sama. Akorát mám jiného hlavního aktéra,“ připojila jsem se.

Nikča se rozesmála: „Jo, všimla jsem si! Nenechává tě chladnou náš nový tělocvikář!“

„To je to tolik poznat?!“ zhrozila jsem se.

„U tebe ani ne,“ chlácholila mě Nikolka. „Ale u ostatních spolužaček to přímo bije do očí. Jenže jsi v nevýhodě, poněvadž tě znám jako své boty, Katuško.“ Protočila jsem oči v sloup. „Podívej, tamhle ho máš. Protáčí jednu maturantku se šerpou za druhou.“

„Spíš jde o to, jestli je protáčí on, nebo ony jeho ... Je mu blbé tanec odmítnout. Určitě si pro něj chodí holky samy ke stolu. Kde vůbec sedí?“ pátrala jsem. Zrovna končila série tanců a následovala asi desetiminutová přestávka. Tak jsem Erika provázela pohledem až k jeho místu. Všichni učitelé automaticky získávali lístky ke stolu poblíž parketu.

„No, to mě podrž,“ vydechla šokovaně Nikolka, která se vzpamatovala dřív než já. Pan Dokonalý totiž okupoval stůl s tím hezkým

blondákem i oběma holkami z dospělácké kategorie aerobiku. A s nimi tam seděl ještě jeden docela pěkný kluk. Bezchybně se bavili a smáli na celé kolo.

„Asi ani nemá cenu se divit, že je obklopen takovými lidmi, co?!“ připustila jsem nerada. „Jsou všichni jako z módního časopisu.“

„Hm, takže nezbyvá nic jiného, než se opět vrátit do reality a zapomenout na ně,“ konstatovala věčně Nikča. A mně nezbylo než souhlasně přikývnout. Je to marné. Na tyhle dva borce opravdu nemáme.

Přesto nás to k jejich stolu táhlo. Každou chvilku jsem se tam já nebo Nikolka podívala. Provázely jsme je po zbytek plesu aspoň pohledy. Ani jsme od nich nestály nijak moc daleko, v rohu sálu, abychom nepřekážely lidem chodícím kolem nás tančit. Erikova společnost u stolu fungovala jako sehraná parta. Určitě se znají dlouho. Budou i všichni zhruba stejně staří.

Podle našeho trochu neslušného sledování jsme s Niki zjistily, že jsou to dva páry. Ten andělský kluk s tou blondýnkou a hnědovláška se špinavým blondákem. Mému Panu Dokonalému partnerka chyběla. Zato o nápadnice z řad svých studentek neměl rozhodně nouzi. Chodily si pro něj oprskle až ke stolu. A on pod bedlivým zrakem paní ředitelky žádnou nedokázal odmítnout. Vždy se unaveně zvedl a šel opětovně na parket. Kolem půlnoci už ho to skutečně netěšilo, ani nebavilo. Nemohl se věnovat svým kamarádům u stolu. I jim to začínalo vadit. Ten s andělským obličejem dost nahlas o další přestávce mezi tanci zahlásil: „Éro, už je pošli do kytek!“ Asi chtěl, aby ho studentky kolem slyšely a on je tak odradil před dalším tanečním maratonom s naším nebohým tělocvikářem.

Erik by to velice rád podle svého výrazu udělal, ale morální povinnost v roli učitele, navíc na obchodce nového, mu to nedovolovala.

„Měli jsme ti sem vzít babu,“ připojil se i špinavý blondák.

„Škoda, že nemohla Zuzka,“ posteskla si hnědovláška.

„To je fakt, kdybys tu měl rádoby přítelkyni, ke stolu by se pro tebe v její přítomnosti neodvážily. Určitě ne tak často. To jsme nevychytali.

Mohlo nám to dojít předem, co se tu bude dít. Promiň,“ omlouvala se mu ta krásná blondýna. Mávl na ni rukou, ať to nechá být a netrápí se tím.

„Jdeme na bar,“ zavelel anděl. A oni se všichni bez protestů sebrali a odešli ze sálu. A zůstali tam asi hodinu. Akorát jsme je s Nikčou zahlédly, jak nakukovali do sálu během půlnočního překvapení. Po něm se znovu zdekovali. A s tím schováváním se jim to povedlo, neboť jsme s Nikolkou prošly křížem krážem celý sál i předsálí a nikde nebyli. Možná že z plesu odešli. Nejspíš do jiného blízkého baru, protože to nevypadalo, že by hodlali kamarádkou sešlost rozpustit. Pravděpodobně hledali klid pro své povídání bez rušení.

O to víc mě překvapilo, když jsem na samotného Erika narazila při vycházení z toalet dole u šaten. Tam nechodilo tolik lidí, takže na dámách nebývala tak velká fronta jako nahoře u sálu. Niki nám mezitím zařizovala na baru pití. Jelikož jsme po půlnoci tancovaly na moderní písničky od DJ v kroužku s našimi spolužačkami ze třídy, musely jsme doplnit tekutiny.

Pan Dokonalý zrovna taky opouštěl pány. I jeho má přítomnost zaskočila. „Dobrý večer, pane profesore,“ pozdravila jsem ho první.

„Ahoj, Katy,“ odpověděl mi on. A mě nehorázně potěšilo, že mi právě dnes neřekl jen „Ahoj“ *nebo* „Dobrý večer, Kateřino“, jak by to udělal kdykoli jindy, kdyby mě potkal. A sám pokračoval v hovoru se mnou: „Jsi tu sama? Kde máš doprovod?“

„Nikča kupuje u baru pití,“ reagovala jsem na to.

„Aha, já spíš myslel mužské garde,“ uváděl to na pravou míru.

Pobaveně jsem se rozesmála: „Tak to ani jedna nevedeme. Smůla!“

Erik se neusmál a místo toho s vážností v hlase promluvil: „Dnes by se ti hodilo. Sluší ti to a za chvíli se to tu kvůli chlastu zvrhne a budou takové holky jako ty v ohrožení. Hlavně od nikoho s Nikolou nic nabídnutého nepijte a své skleničky si hlídejte, ať vám tam někdo nehodí rozpustné drogy na omámení. Víím, jak to tu chodí. Je to nebezpečné!“

Jeho proslov mě šokoval. Celkový obsah i jeho pochvala mého vzhledu. Dostala jsem ze sebe pouze konsternované: „Hm.“

„Já to myslím vážně! Slib mi to! A už se s Nikolou vůbec nerozdělujte! Všude spolu! K baru, na záchod. Prostě kamkoli. A rozhodně ne ven před budovu, tam je to nejhorší a nejsou kolem svědci, aby vám pomohli. Máte odvoz?“ nevzdával se.

Jeho urputnost a starostlivost jsem neočekávala. Když jsem se z nejhoršího vzpomatovala, dokázala jsem mu poskytnout potřebnou odpověď: „Jo, máme. Brácha nás autem vyzvedne.“

„Aspoň že tak,“ skoro to vyznělo, že mu spadl obrovský balvan ze srdce. I se trochu pousmál.

Víc však nestihl dodat, neboť na něj zavolal ten andělský kluk. Já k němu byla zády. Lekla jsem se a drobet i nadskočila. „Éro, kde seš?! Všichni na tebe čekáme! Ani mi neříkej, že tě chytla další neodbytná studentka?! Mám to s ní stručně a rychle vyřídit za tebe?! Já zábrany v roli učitele fakt neoplývám! A už mě to jejich opruzování vyloženě sere!“

Otočila jsem hlavu za hlasem. Stál asi v půlce schodů dolů do přízemí. A vůbec neměl z mé přítomnosti a zdržování Erika radost. Nasupený výraz ani neskrýval. Radši jsem se k němu opět otočila zády. Pan Dokonalý mu spěšně na dálku odpovídal: „To zvládnou sám!“

Sprostý anděl mu dal ultimátum: „Máš minutu! Pak si pro tebe k té dámě dojdou a rozhodně to nebude z mé strany hezký rozhovor! Ať se jdou vycpat, krávy!“

Erik se mi omlouval: „Promiň, schytala jsi to za všechny ty tanečky. Lidi z party jsou naštvaní, že jsem furt s někým, a ne s nimi. Bylo to náročnější, než jsem čekal. On není normálně zlej.“ Zastával se svého kamaráda. „Katy, ale to, co jsem ti před chvílí říkal, myslím smrtelně vážně. Tak si to s Nikolou vezměte k srdci. Pěkný zbytek večera. Ahoj. Musím jít,“ připomněl mi dodržování jeho stanovených pravidel a rozloučil se.

„Nashle,“ zamumlala jsem na oplátku. A Pan Dokonalý rychle spěchal za tím sprostým andělem. Možná mu chtěl Erik zabránit ve vyřizování účtů s mou maličkostí. Nyní se mi k němu po tom drsném proslovu přezdívka anděl vůbec nehodila. Ale byla ohledně jeho vzhledu nejvýstižnější. Na mou duši tak opravdu vypadal. Jen mu chyběla křídla. Avšak správný anděl by se určitě nechoval jako on a nepoužíval by vulgární slova.

Nikče jsem náš rozhovor s Erikem a výhrůžku anděla přetlumočila. Zavrtěla jen nevěřícně hlavou a zhodnotila ho: „To je blbec! Mistr světa amoleta s andělskou tvářičkou, ale ve finále je to namachrovaný hulvát! Kašli na něj!“

„Máš pravdu,“ souhlasila jsem s jejím názorem.

„Škoda, že jsem u toho nebyla taky! Já bych se neudržela a od plic mu to vytmavila! To by si za rámeček hošánek nedal!“ litovala své nepřítomnosti světice Nikolka. „Hezký, ale naprosto vypatlaný! Klasika!“ Shodila svůj předchozí idol okamžitě, jakmile ukázal svou pravou tvář. Když se jednalo o spravedlnost, Niki nikdy nedokázala mlčet a sedět někde v koutě. Navzdory tomu, že nerada bývala středem pozornosti, se musela ozvat. Nenáviděla bezpráví a nespravedlnost, tak vždycky zasahovala.

Chtě nechtě musím Erikovi připsat body k dobru. Ples se skutečně zvrhl. Nepřeháněl. Po další půlhodině se kolem potácela spousta opilých lidí. S Nikolkou jsme se mezi nimi necítily vůbec komfortně. Takže jsem zavolala bráškově, aby pro nás přijel. Během dvaceti minut byl na místě. Noční průjezd Prahou bez kolon nezabral tolik času. Pro nás jen lépe.

Celkem rády jsme opustily tohle místo. Pro opuštěné holky nic bezpečného. Skutečně nám několik kluků vnucovalo skleničku s alkoholem. Nic jsme si nevzaly. Nejsme padlé na hlavu.

Posledních několik minut nám zpříjemnil Ivo s Luckou, kteří zrovna hodlali jet taky domů. Počkali s námi před budovou na vzduchu, než se ukázal s autem Filip.

3. kapitola – Úraz

„Kateřino, jsi na řadě,“ vyzval mě Erik k přeskoku skrčkou přes kozu. Nesnášela jsem to. Bála jsem se. Nikdy jsem takhle kozu nepřeskočila a končila přímo na ní na kolenou. Roznožka mi nevadila.

I jsem mu to po prvním nepovedeném skoku řekla. Ale nejspíš mi nevěřil. A já se tedy neponižovala, abych ho prosila, že už skákat nechci a skrčku neumím. Jenže machr Berger nás pár neschopných mučil pořád dokolečka. Něco mu přelétlo dneska přes nos a choval se vyloženě nesnesitelně. Pondělí jako fík. Přitom v sobotu na plese byl milý a starostlivý. I mi pochválil slavnostní načančaný vzhled. A nyní toto. S plnou parádou to pro mě zcela nepochopitelně schytávám.

Pěnila jsem z potupy. Naštvaně jsem se maximální parou rozběhla a prudce se odrazila od skokánku. Jenže jsem potom zpanikařila, a místo abych nohy šikovně prostrčila na druhou stranu při přeletu nad kozou, nechala jsem je skrčené a rukama se nepustila. Spadla bych na držku a hlavou střemhlav bych udělala nekontrolovatelný přemet. Nic takového se nestalo, protože mě Erik duchaplně strhl na sebe a sám zády spadl na žíněnku, aby zmírnil můj dopad i následky zranění. Vyjukaná jsem skončila v jeho náruči na zemi. Bolela mě paže a trochu naražený bok i koleno. Ale díky jeho včasné záchraně to pro mě skončilo dobře, bez rozbité hlavy nebo zlomeniny.

„Jsi celá?“ staral se a zvedl se zády ze země do sedu. A já se tak vlastně ocitla na jeho klíně. Vdechovala jsem jeho božskou vůni, Erikovy vlasy mě šimraly na tváři a jeho rty se mých skoro dotýkaly. Očima jsem se topila v jeho. „Kateřino, slyšíš?! Žiješ?!“ Neschopná slova jsem jenom zírala. Erik se mnou lehce zatřásl. Obě své horké dlaně mi položil na moje ramena: „Katy, vnímej! Nestalo se ti nic?“ Podruhé zdrobnil mé jméno. Dokonce před svědky. Jinak vždy používal jména z třídnice. Asi abychom si nestěžovaly, že někoho oslovuje zkratkou. Ta jeho spravedlnost. Teď se na ni ve vypjaté situaci vykašlal.

V tu chvíli jsem se probírala z transu. Rychle jsem sklopila rozpačité oči z jeho. Červeň se mi nahnula do tváří. Takový trapas a já opět v hlavní roli. V jeho bezprostřední blízkosti jsem panikařila a zmatkovala. Navenek jsem se pro ostatní chovala nemotorně. Prostě chodící pohroma. Němě jsem přikývla.

To mu nestačilo, takže mi zvedl rukou bradu, abych se na něj musela znovu podívat: „Opravdu jsi v pořádku?“

„Jo,“ pípla jsem tedy.

„Zvládneš vstát a neomdlít?“ vyptával se s obavami vepsanými ve tváři. Ani jsem mu znova neodpovídala a hrabala se z jeho klína i objetí na nohy. Málem jsem sebou skutečně sekla. Zamotala se mi v té rychlosti hlava. Z jedné strany mě zachytil opět Erik a za druhou paži Nikča, která se mi přirhla na pomoc. „Nikolo, dovedeme ji k lavičce sednout,“ udával pokyny Pan Dokonalý, který svižně vyskočil ze země na nohy taky. Vděčně jsem to přivítala a nechala se od nich doprovodit k lavičce.

„Káto? Katuško?“ mluvila na mě moje nejlepší kamarádka. „Neublížila sis? Nebolí tě něco?“ Zavrtěla jsem hlavou, že ne. Měla o mě strach. Můj držkopád musel vypadat na první pohled hrůzostrašně.

„Je v šoku. Potřebuje pár minut na vzpomínání. Holky, uklidte tu kozu i žíněnky a pak se posaďte na lavičku taky,“ nařídil Erik zbytku ohromené třídy. „Nikolo, zůstaň u ní. Hned jsem zpátky.“ Poté rychlou chůzí zamířil do tělocvikářského kabinetu. Vrátil se za půl minuty i s colou. Odšrouboval ji a přede mě si klekl u lavičky na jedno koleno: „Napij se, Katy! Potřebuješ cukr, potom se ti udělá líp.“

Rukou jsem sáhla pro nabízenou pet-láhev. V tu chvíli mi bylo putna, že je z půlky prázdná a že z ní nejspíš Erik pil. Třásla jsem se. Sexy tělocvikář mi pomáhal se napít a přidržoval mi flašku u úst, abych si byla schopná lknout jeden malý doušek. Z culíku se mi po pádu uvolnil pramen vlasů a on mi ho něžně odhrnul z obličeje za ucho. Trochu provinile se na mě usmál: „No, gymnastika tvoje silná stránka nejspíš nebude. Omlouvám se za mučení. Myslel jsem si, že tu neschopnost pouze hraješ, když jsi

předtím roznožku bez problému skočila. Jenže ty ses té skrčky opravdu bála. Moje chyba. Nepoznal jsem to.“

„Káťa fakt skrčku neumí. Ani u Kadeřábka a ani u Zimákové ji nikdy celou neskočila. Vždy skončí jen koleno na koze,“ hájila mě Nikolka.

„Promiň, už vám věřím. Teď jsem si to takhle blbě ověřil,“ reagoval na slova Nikči náš mladý profesor. Stále jsem se plně nevzpamatovala ze šoku, abych normálně mluvila. „Zkontrolujeme škody, jo? Na paži budeš mít pořádnou modřinu, jak jsem tě pevně chytil a strhl na sebe. Kdybych to však neudělal, s největší pravděpodobností by sis rozbila hlavu nebo něco zlomila,“ na můj souhlas nečekal a rovnou mi hrnul rukáv trička až k ramenu. Měl pravdu, už se mi tam udělala modrá podlitina od jeho prstů. Zaznamenala jsem lítost v jeho očích, když modřinu spatřil. „Určitě sis narazila levý bok i koleno. Vyhrnu ti teď tepláky a kouknu se, jak moc ho máš zrasované, ano?“ Nyní už na výslovný souhlas počkal. Lézt mi do tepláků se bez něho neodvážil.

„Dobře,“ vzmohla jsem se pouze.

Opatrně mi tedy vyroloval i nohavici černých tepláků až ke kolenu a přitom sprostě zaklel: „Do hajzlu!“ Kůži jsem měla strženou a rána mi krvácela. Pálil mě i levý bok na výstupku pánevní kosti. Odřela jsem si ho rovněž a bude z něj krev téct taky, ale mlčela jsem o tom. Nehodlala jsem se před Erikem a spolužačkami svlékat a ukazovat jim to. Již takhle jsem si připadala dost odhalená a v této celé situaci se cítila nepříjemně.

„To musí dost bolet,“ politovala mě Nikča.

„Adriano, prosím tě, v kabinetu je lékárnička, přines ji. Musím to vyčistit a zalepit,“ poslal naši reprezentantku v gymnastice s klíčem pro první pomoc. Ta s přeskokem kozy neměla sebemenší problém. Dával nám ji všem za vzor. Za chvíli se s lékárničkou vrátila. Erik mi to vyčistil. Pálilo to jako čert. I když jsem se snažila, bolestnému usyknutí jsem se neubránila. Setkala jsem se s jeho pohledem. V očích se mu zračila lítost a výčitky svědomí, že dopustil mé zranění a dotáhl to do takových extrémů. Koleno mi zalepil náplastí. Zbývalo několik málo minut do zvonění. Holky

pustil do šatny převléknout se. Já s ním musela zůstat, abychom spolu sepsali papíry o školním úrazu. Donutil mě vypít pod jeho dohledem zbytek coly. Pak jsme se přemístili do kabinetu a zavřeli za sebou dveře. A on mě vyzval: „Vyhrň si to tričko z břicha.“

„Co, prosím?“ zeptala jsem se nevěřicně.

„Vyhrň si to tričko,“ zopakoval pokyn.

Zamrzla jsem v sochu. Normálně mě sexuálně obtěžuje můj učitel! To je vrchol! I ve zbožném obdivování mám jisté mantinely! Nejsem hlupačka, takže jsem se bránila: „Já se před tebou vysvlékat nebudu!“ Ve svém momentálním rozpoložení a šoku jsem mu automaticky tykala. Samo mi to přišlo na jazyk. Na patě jsem se rychle otočila a chtěla z jeho kabinetu zmizet.

Chytil mě za ruku a nedovolil mi odejít. Skoro jsem propadla hysterii a užuž chtěla začít křičet SOS. „Kateřino, neblázni! Nic ti neudělám! Jen potřebuju zkontrolovat ten naražený bok. Určitě sis seděla kůži i na něm. Vyčistím ti to a zalepím stejně jako koleno. Nechtěl jsem tě uvádět do trapné situace před zbytkem třídy.“

Čučela jsem na něho jako v Jiříkově vidění. „Aha. To není nutné. Nic se mi nestalo. Omlouvám se. Nyní bych ráda šla do šatny. Tohle je naše poslední hodina a já chvátám na oběd a domů. Na shledanou,“ rozloučila jsem se a hodlala vycouvat pryč.

„Bez toho, aniž bych zkontroloval tvoje zranění, tě domů nepustím. Máš tři možnosti: buď mi zranění teď hned sama ukážeš a můžeš jít domů, nebo zavolám tvou kamarádku Nikolu, aby při tomto procesu byla s námi jako svědek, případně dojdou pro tvého třídního. Ale pochybuju, že se budeš chtít svlékat před dvěma muži. Takže bychom poté sháněli ještě nějakou kantorku, aby ti to zkontrolovala ona. Vyber si,“ vyjmenoval Erik.

A mně nezbylo nic jiného než mu odřený bok ukázat, pokud nechci přijít pozdě na trénink. Trenérka mě beztak zabije, až uvidí rozbité koleno, modřinu přes celou paži i naražený a sedřený bok. Naštěstí mám měsíc do dalších závodů. Snad se to do té doby stihne zahojit. Pan Dokonalý si moje

váhání vyhodnotil jako souhlas. Pomalu mi sám vyhrnul tričko a zkontroloval mě pohledem od pupíku k začátku podprsenky. Tam nic nenalezl. Rukou sjel něžně k okraji mých tepláků, stáhl je dolů a po něm i okraj kalhotek, aby měl přístup k vystouplé pánevní kosti. Našel, co hledal. „Sakra,“ ulevil si. „Vyčistím ti to a zalepím. Musí tě to bolet.“ Nevyjadřovala jsem se k tomu a čekala, až úkon provede. Dezinfekce úděsně páčila. Zkroutila jsem obličej v bolestné grimase. „Promiň. Už to bude,“ omlouval se mi. „Máš u mě nárok na bolestné.“

Při lepení náplasti se mě mimoděk dotknul na holé kůži. Naschvál to neudělal, protože by z toho nezůstal zaskočený tak jako já. Pohladil mě konečky svých prstů při upevňování náplasti. Ten dotek mě spálil. Opřela se do mě zvláštní energie. Napětí mezi námi s Erikem zhoustlo.

Pohled oříškových očí ztěžkl a on s problémy polknul. Očima se vpíjel do mých. Sklonil se a přiblížil se ke mně svými smyslnými ústy. Ani si nejspíš neuvědomil, co dělá. To mu došlo těsně u mých rtů.

Rychle ustoupil vzad a rozrušeně si prohrábl prsty vlasy. „Obleč se a můžeš jít! Papíry napíšu sám a ty mi to ve středu pouze podepíšeš.“

Splnila jsem jeho rozkaz okamžitě a vycouvala s rozloučením z jeho kabinetu. Co to mělo znamenat? Skoro to vypadalo, že mě hodlá políbit. A nejhorší na tom bylo, že já si to přála. Prahla jsem po tom, aby to udělal. Chtěla jsem se líbat se svým sexy mladým tělocvikářem, prolétlo mi hlavou zděšeně.

Nikča na mě čekala v šatně. Rychle jsem se převlékla. „Káťo, jsi v pohodě?“ strachovala se.

„Jo, Niki, neboj,“ uklidňovala jsem ji, i když jsem si tím tak jistá nebyla. Po fyzické stránce ano. Zranění nejsou vážná. Zahojí se. Ale dnešní scéna s Panem Dokonalým v kabinetě otrásla mou psychikou. Musela jsem si chtít nechtě sama sobě na rovinu přiznat, že jsem se na doraz zamilovala do svého učitele. Vybavila jsem si v hlavě jeho oči, ústa, božskou vůni, svalnaté tělo a ruce, kterými mě ošetřoval. Hrabe mi z toho!

„Sepsali jste s Erikem ten úraz?“ zajímala se.

„Jo, akorát mu to ve středu ještě podepíšu,“ sdělila jsem jí duchem mimo.

„Káťo, já si nemyslím, že je dobrý nápad jít dnes na trénink aerobiku. Zruš to. Jednou se to nezblázní,“ nabádala mě. „Jsi otřesená. Mě neoblaťneš.“

„To zvládnou. Po jídle se mi udělá líp,“ usmála jsem se na ni. Nerada se smířila s mou paličatostí. Obě jsme měly svou hlavu. Ale hádat se se mnou nechtěla. V jídelně jsme se naobědvaly a na zastávce počkaly na autobus. Doma jsem jenom vyměnila školní batoh za věci na trénink a frčela do sportovní haly.

Tam jsem se v šatně převlékla. V kraťoučkových kraťasech a sportovní podprsence jsem vypadala k popukání. Rozbité koleno, zalepený bok a modřina přes celou paži od Erikových prstů. Trenérka se zhrozila: „Proboha, Katko, cos dělala?!“

„Nehoda při tělocviku,“ přiznala jsem.

„Tohle z těláku?!“ zahleděla se na moje zranění. „Celou jednu stranu těla máš pohmožděnou. Při čem se ti to stalo?“

„Skákala jsem skrčku přes kozu,“ odhalila jsem.

„A namlela sis kokos! Paráda! Máš štěstí, že nejsou v nejbližší době závody! Jak se jmenuje tvůj tělocvikář? Asi si ho podám! Většího blbce svět neviděl! Měl ti dávat záchranu! Od toho tam stojí,“ rozčilovala se.

„On mě zachránil! Kdyby mě nechytli za paži a nestrhl na sebe, nejspíš bych skončila s rozseklou hlavou nebo zlomeninou končetiny. Takhle mám jen modřinu a dvě odřeniny,“ zastávala jsem se Pana Dokonalého. „Můžu si za to sama. Strašně mě vytočilo, že musím neschopně skákat pořád dokola, tak jsem se rozběhla a plnou parou se odrazila, jenže jsem pak zpanikařila a letěla střemhlav na hubu. Erik je v tom nevinně, pokud nepočítám to jeho neustálé opakování.“

„Jak se jmenuje celým jménem?“ zajímala se.

„Erik Berger,“ odpověděla jsem.

Trenérka se zamračila: „To jméno je mi nějaké povědomé ... Co je zač?“

Její otázky mi začínaly být nepříjemné, ale nemohla jsem ji odpálkovat. „Náš nový tělocvikář. Učí na obchodce od začátku února. Studuje tělovýchovu na vejšce. Je mu třiadvacet. Bakaláře už má, teď je ve čtvrtáku. Nic víc o něm nevím.“

„To ho bez kompletně dokončené vysoké školy zaměstnali?“ nechápala.

Pokrčila jsem neurčitě rameny. Dál se v tom naštěstí nepitvala a poslala mě se rozcvičit před tvrdým tréninkem. Dvě hodiny uběhly jako voda. Končila jsem svou sólovou sestavu zcela zpocená a vyšťavená, když na mě promluvila: „Je ten Erik fešák?“ Vykulila jsem na ni oči. A ona se rozchechtala. „Takže je! A má tmavě hnědé delší vlasy a namakanou figuru?“

„Jak to víte?“ divila jsem se.

Ukázala mi na mobilu Erikův obličej. „Je to on?“

„Jo. Vy ho znáte?“ neskrývala jsem svůj šok.

„Celou dobu jsem přemýšlela, odkud to jeho jméno znám. A po útrpné snaze jsem na to přišla. Můj přítel ho na fakultě učil. A dost často se o něm stále zmiňuje. Je to naděje českého karate. Už chápu, že ho vaše paní ředitelka zaměstnala. Nestává se často, že by mistr České republiky učil na střední škole tělocvik,“ vysvětlovala.

„Mistr ČR v karate?!“ zalapala jsem po dechu. „Zmínil se mezi řečí, že ho karate baví. Ne, že je profesionál na takové úrovni ...“

„Podívej, tohle je asi měsíc a půl stará fotka,“ podstrčila mi před oči znovu svůj mobil. Erik stál v kimonu na stupínku vítězů uprostřed a v ruce držel zlatý pohár. Vedle něj dva kluci. Držitele stříbrného poháru jsem neznala, ale bronzového ano. Blondatý anděl z plesu, který se vzhledově

tolik líbil Nikolce. Patří do Erikovy party kamarádů. Nyní mi do sebe všechno zapadalo.

„Kdo je ten blondák na třetím místě? Podle vidění ho znám. Pohybuje se v Erikově blízkosti,“ vyptávala jsem se zvědavě dál.

„David Král, Erikův kolega z karatistického oddílu a české reprezentace. Oba je učil ve třetíku na vejšce můj přítel. Jsou tam vyhlášené firmy. Nedají bez sebe ránu. Kam se hne Berger, tam je stoprocentně i Král, a naopak,“ smála se. „Jsou to dobří týpci a ty tvářičky. Loni na jaře jsem je zažila osobně na závodech. Přítel mě s sebou vytáhl. Erik tenkrát skončil druhý a David třetí.“

„Páni,“ dostala jsem ze sebe. „Proč se nepochlubil?!“

„Nejspíš nechce poutat ještě větší pozornost, než už budí svým vzhledem. Natož s titulem karatistického mistra. Na obchodce mezi samými holkami musí být žádaným zbožím, co?“ vydedukovala si logicky jeho důvody trenérka.

„Slabé slovo,“ připustila jsem. „Kde jste ty fotky našla? Sociální sítě nemá.“

„Na oficiálních webovkách reprezentace ČR. Za týden jedou všichni tři vítězové do Bruselu. Koná se tam mistrovství Evropy. Určitě před tím budou mít i krátké soustředění s tréninkem. Koná se to čtvrtek a pátek. Jejich kategorie mužů do 84 kg je nejatraktivnější. Ženské si přijdou na své. Jsou tam hezcí borci,“ zhodnotila to trefně.

Víc jsme to nerozebíraly. Po tréninku jsem se vysprchovala a jela domů. Našprtala jsem se slovíčka na ájnu. A když Radka odešla do obýváku dívat se na televizi, brouzdala jsem na netu. Do vyhledávače na stránkách reprezentace jsem zadala „*Erik Berger*“ a spousta odkazů patřila skutečně karate a jeho úspěchům. Do tajné složky jsem si stáhla jeho dostupné fotky a zbožně na ně civěla. Jsem v tom až po uši. Potěš koště.

Druhý den jsem získané informace svěřila Nikče. Spadla jí brada. Tohle nečekala ani ve snu. Drahý pan tělocvikář se nezdá. Měla radost, že

i díky mně zjistila jméno Erikova kámoše. Doma zasurfuje po netu určitě i ona. Koukání na pěknou tvářičku anděla není přece trestné, i když je to v reálu blbec.

Úterky a čtvrtky se Pan Dokonalý ve škole nevyskytoval. Našel si mě podle dohody ve středu, abych mu podepsala papíry o školním úrazu. „Kateřino, můžeš se mnou na minutu do kabinetu? Potřebuju podepsat ty papíry,“ oslovil mě na chodbě o velké přestávce, když jsme ho s Niki s pozdravem mījely.

„Jo,“ souhlasila jsem a rovnou s ním zapadla sama do kabinetu, který sdílel s mým třídním dohromady mezi volnými hodinami těláku. Jinak se přemísťoval do tělocvikářského kabinetu u tělocvičny. Pohledem jsem přelétla jeho místo. Na stole rozevřená skripta a nějaké poznámky. Učil se. Zvědavě jsem nakukovala do textu. Nechyběly tam letopočty.

Všiml si mého pohledu a pobaveně vysvětlil: „Historie sportu.“

„Aha,“ zčervenala jsem rozpaky, že mě nachytl na švestkách.

„Čeká mě v blízké době zkouška,“ pousmál se na vysvětlenou.

„Tak ať to leze do hlavy,“ popřála jsem mu.

„Díky,“ reagoval, pak však náhle zvažněl: „Bolí to moc?“ Nemusel nic vysvětlovat. Okamžitě jsem pochopila, že narážel na moje trapné pondělní zranění při těláku.

„Ne, jsem v pohodě. Hojí se to poměrně rychle,“ přešlápla jsem nervózně z nohy na nohu před jeho uhrančivýma oříškovýmá očima a pevně doufala, že nebude chtít nic na mém těle znovu osobně kontrolovat. Radši jsem změnila téma: „Co mám podepsat?“

„Tady,“ nalistoval v knize úrazů můj záznam. Podškrábala jsem mu to a s rozloučením vycouvala z kabinetu.

Nikolka na mě před ním čekala. Pátravě si mě změřila pohledem a trefně poznamenala: „Vždycky tě úplně rozhodí.“ Nekomentovala jsem to. Měla pravdu.

Odvedla jsem téma na blížící se další hodinu, při které to nějaký chudák schytá a bude ústně zkoušen před tabulí. Snad to nebudu já ani Nikča. Losují se čísla z pytlíku. Dnes bych rozhodně neexcelovala.

Učební látku jsem zběžně doma přelétla očima, ale nebiflovala jsem se to. Mozek mi to nepobíral. Jeho celá kapacita se zaměřila na krásného mladého tělocvikáře. To by mi tak ještě scházelo kvůli němu schytat špatnou známku.

4. kapitola – Mistr

Zbytek dne i týdne utekl jako voda. Znovu jsme se s Erikem setkali na páteční hodině těláku. Odcvičily jsme si hodinu gymnastiky, tentokrát kotouly. Docela to šlo. Než nás Pan Dokonalý pustil před koncem hodiny do šatny převléknout se, promluvil: „Abych nezapomněl ... Příští týden jsem mimo ČR, takže vám tělocvik buď úplně odpadne, nebo budete mít někoho na suplování. Tak abyste s tím počítaly, dámy. Můžete jít do šatny, ale vydržte tam do zvonění. Nashle příště.“

„Jedete na dovolenou, pane profesore?“ vyptávaly se se zájmem spolužačky. „A kam?“

„Do Bruselu,“ odpověděl jim. „A jako dovolenou bych to zrovna nenazval. Spíš pracovní povinnosti.“ Tím mi nepřímou potvrdil, že se skutečně chystá na mistrovství Evropy, o kterém se zmiňovala moje trenérka aerobiku.

„A proč tam teda jedete? S námi jsou to taky pracovní povinnosti a určitě příjemnější než v nějakém Bruselu,“ zamrkala na něj rádoby svůdně protivka Tereza.

„Tuhle hlášku vám milerád připomenu, až mě budete proklínat, že jsem vám dal do těla,“ zazubil se. „Mazejte do šatny a pěkný víkend. Kateřino, počkáš ještě prosím na třídnici?“

Klasika. Naopak by mě překvapilo, kdyby ji odnesl jednou sám. Vlastně si ji nechal jednou u sebe po tom mém rozpačitém ošetřování. Stejně to bylo divné. Přestala jsem dumat nad nesmysly, které beztak nevykousám, a následovala ho do kabinetu. Když mi ji vyplněnou podal a rozloučil se se mnou, neodpustila jsem si dodat: „Hodně štěstí na mistrovství!“

Erik po mých slovech vykulil údivem oči: „Ty to víš?!“

„Co? Že nás na tělák učí mistr ČR v karate? Jo, to vím,“ pousmála jsem se a užívala si svou momentální převahu. Zaskočila jsem ho. I on má svoje tajemství, které nechce ventilovat veřejně.

„Snažil jsem se to před studenty utajit. Ale tamtamy k mé smůle pracují skvěle. I když jsem si schválně zrušil všechny sociální sítě. Ach jo,“ povzdechl si.

„Z naší třídy pravdu známe jenom já a Nikča. A můžu za obě slíbit, že budeme mlčet,“ ubezpečovala jsem ho.

„Díky,“ pronesl s vděkem. „Kdo ti to prásknul?“

„Pokud pominu to, že je toho plný internet a stačí vaše jméno zadat do vyhledávače reprezentace, tak existuje v mém okolí známá, která vás dokonce na závodech viděla osobně. Avšak jméno neprozradím. I já mám svá tajemství,“ odhalila jsem část pravdy.

„Toho jsem si dávno všiml. Třeba ten tvůj tajný sport. Já ho taky zjistím,“ mrkl na mě. Božský rošťácký výraz. Samou láskou bych ho snědla. „Budeš mi držet palce?“ otázal se nečekaně a probodával mě pohledem co já na to. Ztuhla jsem na místě. Využil mého současného vykojení a přistoupil ke mně. Rukou mi něžně odhrnul uvolněný pramen vlasů z tváře za ucho a uvěznil moje oči ve svých. „Budeš?“

„Ano,“ vysoukala jsem ze sebe sevřeným hrdlem.

„To jsem rád,“ odstoupil ode mě spokojeně. „Běž. Nikola na tebe určitě netrpělivě čeká. Hezký víkend i týden ve škole. Uvidíme se příští pondělí.“

Jeho blízkost i doteky mi dávaly zabrat. Jako ve snách jsem opustila kabinet s třídnicí a odnesla ji Michťovi. Pana Dokonalého jsme s Nikčou ještě zahlédly z dálky nastupovat na parkovišti do černého Peugeotu, když jsme šly do jídelny na oběd.

V pondělí opravdu vyfasovala na suplování těláku dívčí část 3. A Kadeřábka. A v pátek nám poslední hodina tělocviku odpadla.

Ve čtvrtek a v pátek jsem napjatě hlídala výsledky karate na netu. Erik v prvním dnu závodů bez problému postoupil do finále. Držela jsem mu během pátečního dne palce. Podle recenzí a odhadů různých českých trenérů a odborníků na karate bude úspěch, když se Pan Dokonalý umístí v takové zahraniční konkurenci v pětce nejlepších a David Král s Romanem Zemanem do dvanáctého místa.

Jaký však byl šok všech, včetně toho mého, když Erik celé mistrovství Evropy vyhrál. Nemohla jsem tomu uvěřit. Zírala jsem na jeho fotku v kimonu s černým páskem, jak stojí na první příčce vítězných schůdků a na krku mu visí zlatá medaile. David skončil devátý a Roman třináctý. Hned jsem posílala smsku Nikolce.

Těšila jsem se na pondělí. Týden bez Erika pro mě představoval očistec. Pokradmu jsem si ho pak při těláku prohlížela, karatistického mistra. Cítila jsem se vedle něho mrňavá. Dokázal toho tolik. Obdivně jsem k němu vzhlížela. Pan Dokonalý. Tenkrát jsem ještě netušila, jak moc na něj tahle přezdívka bude pasovat.

Hlídala jsem následně sportovní zprávy na internetu a v televizi. Našla jsem o jeho obrovském úspěchu pouze malou zmínku. Jinak ho zastínil hokej a tenis. Karate je v Čechách nedocenené. Z toho důvodu se to ani na obchodce neprovalilo.

Holky ze třídy se na Erika slétly jako vosy na lízátko. „Pane profesore, jak bylo v Bruselu?“ vyptávaly se zvědavě.

„Nečekaně skvěle,“ zazubil se. I když z něj mámily podrobnosti, víc nedodal. Hrál si na tajemného.

Simona se ho drze zeptala, jestli tam jel se svou holkou. Na to jí vysmátě odsekl: „Ne, s klukem.“ Spolužačky vytřeštily údivem oči, když si jeho hlášku vyložily ve stylu, že je gay. Bavil se jejich reakcí i výrazy. Až potom to uvedl na pravou míru. „Sedmidenní pánská jízda s kámošem, dámy. A poměrně vydařená. Z pěti dní jsme si prodloužili pobyt na sedm a stihli okouknout i krásy Bruselu.“

Erik oplýval dobrou náladou. Dokonce tak dobrou, že nás nemučil s povinnou gymnastikou, ale mohly jsme si s holkami mimořádně vybrat, co chceme dělat. Vyhrály míčové hry. Volejbal a vybíjená. Sice si mezi tím neodpustil své hlášky, že to máme dělat pořádně a podobně, ale to nám nevadilo. Po dvouhodinovce cvičení jsem ho následovala do tělocvikářského kabinetu pro třídnici. Rutina. No, vlastně úplně ne. Srdce mi bušilo jako splašené. Dech se mi tajil nad očekáváním věcí příštích. Už mi kape na maják. Pan Dokonalý mi dal ve dveřích galantně přednost a zavřel je za námi. Využila jsem soukromí a vyhrkla: „Gratuluju k vítězství!“

„Díky,“ zatvářil se potěšeně. „Povedlo se to líp, než jsme předpokládali ...“

„Cože?! Proč ta skromnost?! Dopadlo to nejlépe, jak mohlo! Všem sklaplo! Četla jsem ty recenze, že bude úspěchem umístění do pátého místa,“ nesouhlasila jsem.

„Jsi nějak moc informovaná. Radši mi pověz, jestli jsi mi držela ty slíbené palce,“ zajímal se a probodával mě vážným pohledem.

Přestala jsem na moment dýchat. Kolem nás zhoustlo ovzduší. „Já sliby plním,“ přiznala jsem a zčervenala.

„To je dobře. V tom případě si zasloužíš odměnu,“ sáhl pro něco do své sportovní tašky a otočil se zpátky ke mně. „Otevři pusu.“

Vykolejil mě. Naprosto. Proč mám proboha otevírat pusu?! Co hodlá dělat?! Aniž bych jasně uvažovala, vysoukala jsem ze sebe pouze zmatené: „Eriku?!“

„Erik je příjemnější oslovení než pane profesore,“ zahleděl se mi zblízka do očí.

A já si uvědomila, že jsem mu opět místo vykání tykala. „Jááá ... omlouvám se,“ koktala jsem svou omluvu. „Nějak to ze mě zase vylétlo.“

„Neomlouvej se. Vždyť říkám, že je to lepší. Otevři tu pusu a neboj se, Kačí. Jíš čokoládu, ne? Je to bruselská čokoládová pralinka,“ pohladil mě volnou rukou po tváři a ve druhé mi ukázal čokoládovou pochoutku.

Jeho dotyk páčil a já ztěžka polkla. Topila jsem se v oříškových očích. Pak jsem pootevřela podle jeho pokynů ústa. Palcem mi po spodním rtu něžně přešel a vložil mi opatrně čokoládový bonbon dovnitř. Rozpouštěl se mi okamžitě na jazyku. Erik si olízl své dva prsty, kterými ho celou dobu držel. „Jaký je?“

Absolutně mi přestal fungovat zdravý rozum, protože si to jinak neumím vysvětlit. Nikdy bych totiž s jasnou hlavou nemohla v jeho přítomnosti vyslovit: „Oříškový jako tvoje oči.“

Pan Dokonalý po mé odpovědi zalapal po dechu. Rukou si rozrušeně prohrábl delší tmavé vlasy a o krok ode mě couvnul vzad. Pár vteřin nabíral ztracenou rovnováhu. Když ji našel, zalovil ve své tašce. „Tady je slíbené bolestné za tu nepovedenou skrčku,“ podal mi do dlaně nádhernou ozdobnou krabičku.

„Eriku, neblázni! Nic nechci! To byla moje chyba,“ bránila jsem se.

„Vezmi si to a neštví mě! Koupil jsem to v Bruselu pro tebe. Nebo mě chceš urazit tím, že to odmítneš, Katy?“ vydíral mě. „Dám ti to jako učitelský příkaz!“

„Tohle je vydírání,“ položila jsem krabičku odmítavě na jeho stůl.

Pan Dokonalý se rozchechtal. „Škoda, že s sebou nemám diktafon! Na tuhle hlášku do smrti nezapomenu ...“

„Nechápu, čemu se směješ,“ mračila jsem se na něj. Cítila jsem se nesvá z toho, že se baví na můj účet a kazí tu předchozí pěknou chvíli.

„V životě mi holka neřekla, že ji vydírám tím, že chci, aby si ode mě vzala bonboniér, Kačí. Jsi premiéra. Tohle měl slyšet Dejev. Kdybych ty pralinky vytáhl na hodině těláku, tvoje spolužačky by mi utrhaly ruce, ale Kačenka to vnímá jako vydírání,“ popadal se smíchy za břicho.

Když celou nastalou situaci zopakoval ze svého úhlu pohledu, musela jsem se smát s ním. „Jsem divná, vid’?“

„Tak bych to zrovna nepojmenoval. Slovo „výjimečná“ to vystihuje mnohem víc. Nikdy jsem se s něčím podobným nesetkal,“ zvažněl. „Prosím tě, vezmi si ty bonbony. Ulev mým výčtkám svědomí. Od té doby, co ses kvůli mně zranila, trpím a přemýšlím, jak bych svou pitomou chybu napravil. Nebo si mám před tebou kleknout? Klidně to udělám. Moje mužské ego to snese. Neboj.“

Zhrozila jsem se: „Ne!“

Znovu mě obdaroval svým nádherným úsměvem: „Většina dámské populace by naschvál pronesla, ať jim okamžitě padnu k nohám. Jsi opět výjimka.“ Zrudla jsem jako rak. „Zvláštní. Před tebou bych se dobrovolně po zemi i plazil. Asi už mi z toho všeho hrabe,“ podotknul téměř neslyšně a prohlížel si mě jako svatý obrázek. „Kačí, nerad to říkám, ale radši bys měla jít pryč dřív, než povím nebo udělám nějakou kravinu,“ přiznal nahlas asi po další minutě.

Jeho věta na mě zapůsobila jako ledová sprcha. Zklamaně jsem se otočila a hodlala rychle opustit místnost. Zabránil mi v odchodu. Chytil mě za paži, obrátil mě čelem k sobě i mi zvedl bradu, aby viděl do mých očí. Zaleskly se mi v nich slzy. Sklopila jsem víčka, protože jsem jeho pohled nedokázala snést. Takže jsem se vžila opět do role studentky a zeptala se ho s vykáním: „Dáte mi tu třídnici nebo ne? Omlouvám se, ale pospíchám na oběd.“

„Kačí?!“ zoufal si kvůli mé náhlé odtažitosti.

„Tak dáte nebo ne?“ vytrhla jsem se mu ze sevření.

„Běž. Odnesu ji sám,“ odpověděl mi odevzdaně. Jeho předchozí skvělá nálada se nenávratně vypařila z povrchu zemského. „Vezmi si tu bonboniéru,“ připomněl mi znovu svůj dáreček.

„Díky, ale nechci ji. Na shledanou, pane profesore,“ rozloučila jsem se s ním stroze a vypochoďovala z jeho kabinetu. Zavřela jsem za sebou dveře a pomalu se mátožila směrem k tělocvičně a z ní do šatny.

Jenže jsem neudělala ani tři kroky, když jsem zaslechla z kabinetu Erikův našťvaný hlas: „Já jsem kretén! Všechno podělám!“ a poté obrovskou ránu. Skoro jako kdyby napálil pěstí do zdi.

Zbytek týdne stál za houby. Niki si mě měřila pátravými pohledy a vyptávala se, co se děje. Styděla jsem se. Takže jsem jí o svých návštěvách a utajených rozhovorech s Panem Dokonalým nic neříkala. Ani o své platonické a nedosažitelné lásce. Erikovi jsem se ve středu ve škole úspěšně vyhnula. Bohužel ulít se z pátečního povinného tělocviku nešlo. Naštěstí jsem hodinu přetrpěla ve zdraví.

Erik se choval dneska dost odměřeně a dal nám pěkně do těla. Hodina únavného posilování. Netrénované spolužačky skučely. A to netuší, že to zítra a v neděli bude ještě horší, až se to rozleží. Samé výpady vpřed a vzad. Také břišní sklapovačky. A v poslední řadě nechyběly kliky.

Pan Dokonalý se během hodiny na chvilku vypařil. Nařídil nám cvičení i v jeho nepřítomnosti, ale samozřejmě jsme se ulily. Zhroutily jsme se všechny vyčerpaně na žíněnku. „Co mu dneska zase přelétlo přes nos?“ nadávaly holky.

„Kdyby to nebyl chlap, ale ženská, bylo by to jasné. Menses. Ale takhle?!“ rozčilovaly se a hledaly důvody.

Zastala se ho dobrá duše Nikolka: „Tak prostě nemá svůj den. Nechte ho žít! Minule nás šetřil!“

„Kuklice, ty, aby ses ho nezastala. Jsi do něho zabouchnutá, vid’?!“ rýpnula si Tereza.

„Nejsem, ale nelíbí se mi, když na něho neprávem házíte špínu! Erik je fajn! Kam se hrabe na Zimákovou nebo Kadeřábka?! Bud’te rády, že jsme vyfasovaly právě Bergera! A fešák je! To mu neodpáříte! Slintáte po něm všechny! Vadí vám, že si vás nevšímá jinak než studentek,“ rvala se

za pravdu Nikča. Svěťice. Vždycky na straně pravdy a spravedlnosti. Za jiných okolností bych se k ní připojila a hájila bezpráví taky, ale v Erikově případě to nešlo. Navíc jsem si s jistotou uvědomovala, že to dává za pondělí sežrat především mně. Kdybych chyběla, spolužačky by tolik nemučil.

Pan Dokonalý přišel zpátky za pět minut. Za ulejšování jsme si vysloužily dalších dvacet sklapovaček. Po hodině jsme zapadly polomrtvé do šatny. Kvůli třídnici mě nezastavil. S radostí jsem to přivítala. Rozhovoru jsem se obávala jako čert kříže.

V šatně jsem chtěla ze své tašky a hromádky s věcmi vylovit ručník a sprchový gel, když jsem zatuhla v půli pohybu. Ve skříňce s oblečením jsem objevila bonboniéru se vzkazem: „OPOVAŽ SE MI JI OPĚT VRÁTIT! TO JI RADŠI ROVNOU VYHOĎ DO KOŠE!“ Zůstala jsem jako opařená. Erik šel během hodiny tajně do dívčí šatny, aby na mé oblečení položil čokoládové pralinky z Bruselu. Jednotlivé skříňky jsme si nezamykaly, stačilo zamknout naráz celou šatnu. Klíč jsme dávaly do ruky tělocvikáři, aby se nemohlo něco ze šatny během těláku ztratit.

„Káťo?!“ šťouchla do mě Nikča. „Ty mě vůbec nevnímáš!“

„Jéé, promiň. Na, vezmi si,“ otevřela jsem víčko krabičky a nabídla jí pralinku. Vzkaz jsem rychle schovala v dlani, aby si ho nevšimla.

„Čokoláda?! Ta bodne. Díky,“ vložila si ji do pusy. „Mňam.“

Poblíž stála Lucka s Adrianou, oběma jsem nabídla rovněž. V krabičce zbývalo dalších šest čokoládových pralinek. Ostatní spolužačky se na ně vrhly, ale mně to za mák nevadilo. Poslední dva čokoládové bonbony ukořistila dokonce Simona s Terezou. Obdivovaly ozdobnou vínovou krabičku.

Vysprchované a převlečené jsme postupně opouštěly šatnu. My s Nikčou jsme se zdržely nejdéle. Dva kroky před námi vylezly obě modelíny. Venku na chodbě u nástěnky jsme narazily znovu na Erika.

Holky zacvrlikaly: „Pane profesore, můžeme vám nabídnout bonbón?“ A před nosem mu mávaly krabičkou.

Zaznamenal mě ve svém zorném poli a ušklíbl se na mě. Nikolka ani holky si toho nevšimly. A k Tereze a Simoně pronesl: „Děkuju, dámy, ale obávám se, že by mi takhle čokoláda zhořkla na jazyku. Jen si dejte za mě.“

Paráda. Naštvala jsem ho ještě víc. Pondělní tělocvik bude očistec. Oplatí mi to i s úroky. Do háje ...

Nakonec jsem v pondělí na tělák nešla. S mamkou jsme musely ke švadleně pro můj nový trikot na závody a potom do půjčovny lyží. I rovnou nakoupit teplé oteplovačky a výbavu na školní lyžák. Jindy bychom to nestihly. Skvěle se to hodilo, protože mi trenérka přehodila aerobik z pondělí na úterý. Tím pádem se i Erikova odplata posouvá na páteční hodinu.

A přesně, jak jsem předpokládala, se i stalo. Mučil nás s výmykem na hrazdě. Se svou nemotorností a strachem z výšek jsem trpěla. Častoval mě navíc urážlivými slovy „Dělej to laskavě pořádně, Kateřino!“ a podobně.

Nechal mě to opakovat snad desetkrát. Různě mě přidržoval, ale lamentoval přitom, že se málo snažím a tisíc dalších poznámek. Když mě konečně propustil, Lucka Adamová mi tiše zašeptala do ucha: „Jsi mu něco udělala, že se po tobě tak vozí? Co má s tebou za problém?!“

Nikolka na těláku kvůli zubaři chyběla. Naštěstí! Nenechala by to být a bránila by mě veřejně. Neznala by souvislosti, čím jsem si odplatu Pana Dokonalého vysloužila, dosud jsem se jí totiž nesvěřila.

Na jazyku mě páliło: „*Jo, udělala. Odmítla jsem si vzít pralinky.*“ Ale místo toho jsem z fleku Lucce zalhala: „Ne.“

S ostatními holkami byl Erik samá srandička. Normálně koketoval s Terezou a Simonou. Šíleně jsem žárlila. A těm slepicím bych nejradši vyškrábala zmalované oči. Celé to završil na konci hodiny svou hláškou: „Kateřino, dám ti třídnici. Zařizování třídních věcí ti jde mnohem lépe než

výmyk na hrazdě. Dámy, jinak děkuju a v pondělí na lyžáku nashle. Můžete do šatny.“

Rozzuřená jsem ho následovala do kabinetu. „Perfektní odplata za mužské uražené ego!“ podotkla jsem ironicky, jakmile jsme za námi zavřeli dveře.

„Moje ego je zcela v pořádku, Kateřino,“ blýskl po mně nebezpečně oříškovými očima. „Nemůžu za to, že jsi na hrazdě absolutně neschopná ...“

„Já že jsem neschopná?!“ zopakovala jsem po něm dopáleně. „A co ty další holky? Pavla se se svou nadváhou ani sama nezvládla vyhoupnout na hrazdu, ale já jsem absolutně neschopná! Fajn! Kup si brýle! Špatně vidíš!“

„Kateřino, my si tykáme? Od kdy, prosím tě?! Nějak jsem zapomněl,“ vžil se do role učitele a usadil mě do patřičných mezí.

Naprázdno jsem sklapla pusu. Převezl mě. Použil těžký kalibr, kterému se nemůžu bránit, a důrazně i vypočítavě připomněl svou převahu. Minule mě ještě uklidňoval, že mu oslovení křestním jménem nevadí. Spíš naopak. Nyní mi to dává sežrat i s úroky. Svůj kalich hořkosti si musím vypít až do dna. „Proč to děláte?“ otázala jsem se smutně a vykala mu podle předpisů ve vztahu učitel a studentka.

„Proč dělám co, Kateřino?“ upřesňoval si a hrál si na blbečka, aby mě opět vytočil. Neskočila jsem mu na to a radši mlčela. „Ztratila jsi argumenty?!“